

Filip Dleštík

Vyprávění mé prababičky o koncentračním táboře

Byl jsem na školním výletě v Polsku, kde jsme navštívili koncentrační tábor Osvětim. Velmi mě to zaujalo, protože moje prababička Jiřinka byla v tomto koncentračním táboře v Březince.

Své smutné zkušenosti mnohokrát vyprávěla mému dědovi a babičce. Prababičku si ještě dobře pamatuji, zemřela nedávno ve vysokém věku. Prababička Jiřina se narodila v Havřicích a byla jediným dítětem v kovářské rodině na okraji vesnice. Všechno bylo dobré. Měla krásné dětství a hodně hodných lidí kolem sebe. Než přišli Němci. To byla prababička právě vdaná a čekala své první dítě. Němci všechny vzali do Osvětimi, celou její rodinu, další rodiny a všechny židovské rodiny z Uherského Brodu.

Do Březinky s ostatními lidmi přijela ve vlaku do Březinky a vyprávěla, že tam stáli Němci se samopaly a hnali lidi do dlouhých dřevěných domů. Po straně úzkého domu byla řada paland a topilo se rourou uprostřed domu. Lidé se neměli čím přikrýt, trpěli zimou a velmi často různými střevními nemocemi z hladu a špatného jídla. Prababička vyprávěla, že v noci mohli vycházet ven a přehrabovali se v odpadcích, kde hledali něco k jídlu. Byly to samé nahnílé a plesnivé zbytky řepy, celeru a zeleniny. Prababička říkala, že ona tam nikdy nešla, protože viděla, jak lidé umírají na úplavici.

Její otec šel na transport, kde ho Němci na útěku zastřelili. Její manžel přežil, ale měl proražený hrudník od pažby pušky a nikdy se už úplně neuzdravil. Prababičce se v koncentračním táboře narodila dcera, kterou Němci utopili v kádi plné vody před jejíma očima. Tak se vedlo mnohým, které měly maličké

děti. Pokud se matky dětí bránily, okamžitě je Němci zastřelili a děti utopily. Prababička se slzami v očích i po letech vyprávěla, jak stála a nesměla se pohnout, aby přežila.

Moji prarodiče mi vyprávěli, jak Jiřinka v koncentračním táboře jedla s ostatními většinou polévku z řepy a kousek tvrdého chleba. Kdo jedl zkažené odpadky zeleniny, většinou zemřel na úplavici. Sami vězni museli vyvážet na velké hromady mrtvé lidi. Vězni v noci hledali své příbuzné na hromadách zemřelých. Potom mrtvé lidi spalovali v peci stejně jako ty, kteří se otrávil v plynové komoře. Někteří vězni zemřeli také na základě pokusů, které Němci na nich vykonávali.

Někteří vězni roznášeli jídlo, jiní musely odvážet zemřelé do spalovacích pecí. Další přetahovali těžké kvádry z betonu bezúčelně z jednoho místa na druhé. Ti co museli topit ve spalovacích pecích, okýnkem viděli, jak se žářem mrtvol pohybuje a většinou do konce života se jim tyto hrůzné zážitky a obrazy vybavovaly. Matka mojí prababičky byla pořád se svojí dcerou. Osvobodili je Rusové, ale všichni se jich báli, protože dělali lidem zle. Prababička s matkou a svým těžce raněným manželem se po téměř třech letech vrátili do Československa. Všechny asi na měsíc převezli do Plzně, aby se alespoň trochu vyléčili z těžkých nemocí. Pak se vrátili do Havřic. Byli jedni z mála, kteří se vrátili zpátky do svého domu, který byl ale vypálen.

Babička chtěla vyprávěním všechny varovat, ať si chrání svou svobodu a ať nikdy už nikdo nedopustí, aby se děli tak hrozné věci, které ona zažila. Vždycky říkala, chraňte si svobodu a mír, protože když by byla válka, je to to nejhorší, co lidi může potkat.

